

Justitsministeren (Mellemann):

Jeg skal blot minde det ærede Thing om denne Sags tidligere Gang, idet den jo har været for her med lange Mellemrum, saa at derfor formodentlig mange ærede Medlemmer have glemmt Sammenhængen. Det er et Spørgsmaal, der har været reist allerede for mange Aar siden. Merede i Samlingen 1874—75 blev der indbragt et Forslag, der gik ud paa at give faste Regler for Ministeriets Ret til at give private Assuranceforeninger visse Begunstigelser, navnlig Begunstigelser af samme Art som dem, der omtales i dette Lovforslags § 2. Forslaget var først indbragt ved privat Initiativ i Folkethinget, men der blev det omarbejdet ved en Overenskomst, i hvilken baade Høire og Venstre i Folkethinget og tillige den daværende Justitsminister deltog. Derved tilveiebragtes der altsaa en Form for Lovforslaget, som omtrent var overensstemmende med det nu her forelagte, og som blev vedtaget saa godt som enstemmig ved den derefter følgende Behandling i Folkethinget. Sagen blev imidlertid ikke dengang braagt til Ende, og saa gik der flere Aar, i hvilke der ikke blev rørt videre ved den. Da Lovforslaget saa igjen blev braagt ind i Folkethinget ved det private Initiativ i en noget anden Form end denne her foreliggende, var min Stilling naturlig den, at jeg maatte erklære, at naar det blev omarbejdet paa den Maade, man var bleven enig om i 1874, og som min Forgjænger var gaaet ind paa, vilde der fra Regeringens Side heller ikke været Noget i Veien for at acceptere Forslaget. Dette gik man saa ind paa, og Lovforslaget fik saaledes i Folkethinget i det Væsentlige den Skikkelse, man tidligere var bleven enig om. Der blev gjort nogle enkelte Forandringer, men alle gik de i Retning af skjærpene Tilsynsregler, og ingen gik i den modsatte Retning. Det var altsaa Forandringer, som jeg fra mit Standpunkt ikke kunde have Noget at erindre imod. Nu er Sagen kommen ind i dette Thing og foreligger altsaa saaledes, som de Herrer vil se. Det Spørgsmaal, der nærmest for mig maa opstaa i dette Dieblit, er, om jeg kan have Noget imod de Ændringer, der nu ere foreslaaede i Lovforslaget. Dertil skal jeg bemærke, at alle Ændringerne ere af den Bestaafenhed, at de ikke for mig frembyde nogen Betænkelighed. Det under Nr. 1 stillede Ændringsforslag gaar blot ud paa at borttrykke en praktisk Bænkelse, der ellers kunde opstaa. Lovforslaget foreskriver nemlig for det Tilfælde, at en Panthaver har betinget sig, at den pantsatte Eiendom skal være forsikret i en bestemt Forsikrings-

forening, og man saa vil erhverve hans Samtykke til at afsige derfra, at dette da skal ske ved et paa Bantebrevet selv tegnet Samtykke af Panthaveren. Dette vil imidlertid frembyde den praktiske Bænkelse, at naar Samtykket tegnes paa selve det originale Bantebrev, vil jo Panthaveren selvfølgelig ikke være forpligtet og i Reglen heller ikke villig til at udlane sit originale Bantebrev til Debitor, for at han kan forevise det for Forsikringsforeningen som Hjemmel for at blive udmeldt. Derved vil i alt Fald let kunne opstaa Bænkelse. Som sagt pligtig dertil kan Panthaveren ikke være, og i det Hele kan man ikke fortaenke en Mand i, at han ikke har Lust til at give fra sig et saadant Dokument som selve det originale Bantebrev. Ændringsforslaget gaar derfor ud paa, at det skal godtgjøres ved en af Panthaveren bekræftet Gjenpart af Bæntegningen, at Samtykket haves. Det kan der naturligvis ikke være Noget i Veien for, og derfor mener jeg, at denne Ændring er hensigtsmæssig, den kan kun betragtes som en Forbedring af Lovforslaget. — Ændringsforslaget under Nr. 2 er ligeledes i mine Dine kun en Redaktionsændring. Lovforslaget er affattet saaledes, at der i det Hele ikke kan finde Nedsættelse af Forsikringen Sted uden Panthaverens Samtykke. Derved har man naturligvis aldrig ment, at en Forsikringsforening skulde være ubeløstet fra at nedsætte Forsikringen, fordi Eiendommen har tabt i Værdi. Der kunde selvfølgelig ingen Rimelighed være i, at man skulde bringe Forsikringsforeningen til at have Eiendommen forsikret for mere, end den var værd. Meningen med Bestemmelsen er selvfølgelig den, at vedkommende Eier ikke vilkaarlig kunde forlange Nedsættelse af Assurancesummen uden Panthaverens Samtykke. Det er altsaa kun det, som man ved Ændringsforslaget under Nr. 2 har forsøgt paa at udtrykke tydeligere. Det er ligeledes at anse som en Forbedring. — Saa kommer Ændringsforslaget under Nr. 3, som jo er det vigtigste Ændringsforslag, der er foreslaet. I Lovforslaget var der ingen bestemt Grændse sat for, hvor stort et Forsikringsbeløb en Forening skulde have eller have Udbyg til at faae, for at faae de Begunstigelser, der omtales i Lovforslaget, men det var overladt til Justitsministeriets Skjøn. Det har man imidlertid fra Udvalgets Side ikke ønsket, at man skulde blive staaende ved, men ment, at der burde nævnes et vist Minimumsbeløb og som saadan foreslaet 20 Millioner, og det skal jeg for min Part ikke have Noget imod at gaa med til, idet jeg mener, at 20 Millioner er et lille Beløb,